

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“. Upravništvu naj se blagovoljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravništvo „Slov. Naroda“.

Epilog po preloženih slavnosti Goriški.

V Gorici 24. novembra.

Obpravna zaradi lahonskih rogoviležev, ki se je vršila sredi tega meseca pri c. kr. okrožni sodniji v Gorici, in katero je v bistvu priobčil tudi „Slov. Narod“, je razkrila toliko snovi in strani, da je vredno poslednje natančneje ogledati si. Italijani relativno njim ugoden izid razzodbe, ker sta zatoženca oproščena, zasukavajo v svoj dobiček, in je imel v tem zmislu Goriški „Corriere“ že dva uvodna članka. Ta list, ki ga je sam državni pravdnik pred okrožno sodnijo razglasil kot organ posebne italijanske stranke v Gorici, se zdaj napihuje in spodbuja Italijane k vstrajnosti v dosedanjem postopanju nasproti Slovincem ter se postavlja ali prav za prav skriva v zavetje glavnega zagovornika pri obravnavi, češ, da bi bili Slovenci začetniki zdražb ob priliki nameravane pa ne izvršene slavnosti slovenskega društva. Po tem takem da so Italijani v položaji obrambe, in da se dosledno morajo tudi nadalje braniti, z drugimi besedami, da ne smejo dovoliti, da bi se Slovenci v Gorici količkaj ganili.

Isto lahonsko glasilo s pomočjo italijanskih in židovskih odvetnikov podprto in pisano, nema toliko poguma, da bi vsaj v kakem kotiči objavilo naklepe in dejanja zatožencev, katere je razzodba imenovane Goriške sodnije brez pridržka pripoznala in kot resnične potrdila. Italijani se torej veselé, da sta zatoženca njih stranke oproščena; glede na moralni udarec, ki jim ga je sodnijsko razzkritje v zgodovino usililo, pa modro molčé, po največ se boje, da bi vsled uložene pritožbe ničnosti najvišje sodišče še vendar utegnulo tudi to veselje nekoliko pokazati.

Slovinci, katerih naravni čut sodi po dejanjih, pa ne po paragrafih kazenskega zakona, so seveda pričakovali soglasja v vseh delih tožbe tudi v razzodbi. Priprosti narod si stvari po svoje pojasnjuje, in če mu ni razzodba popolnem po volji, mu nikdo ne more zameriti. Ali isti narod tudi vé, da se mu je v preteklosti še veliko večja krivica godila, ko ni dobival nikakoršnega zadoščanja; on se tudi dobro spominja, da še pri tej priliki neso prišli na zatožno klop vsi, kateri so se s čuvanjem v prošlem poletju proti njemu zagrešili. Saj je sam državni pravdnik pritrdil, da žugalna pisma, pretilni napisi neso mogli priti v zatožbo, ker dotičnih hudodelnikov ni bilo moči zaslediti. V resnici je govoriča o mnogčem še pripovedovala za časa nameravane slavnosti. Ali kljubu tem neugodnostim je slovenski narod na Goriškem zadovoljen, da je javna pravica vsaj pričela gibati se in da trud za ta del ni bil popolnem brezuspešen.

Državno pravdnništvo je odločno zatrdilo, da stvari ni preiskovalo s stališča narodnosti, ampak v kaznovanje občege zločinstva. Ono je sicer potrdilo s svojim prepričanjem, da je italijanska stranka delala proti Slovincem v ozadj, vsled česar so se kaznjivi naklepi z enakim dejanjem prošlega poletja porodili proti Slovincem, ali ono se je izrečno zavarovalo, kakor da bi zahtevalo v tožbi kazen zaradi pregreška proti narodnosti. Torej se je ta preiskava in tožba vršila in osnovala na stališči, ki je nasproti slovenski narodnosti popolnem neutralno. Vsled tega je vsa obravnavna toliko veljavnejša in pomenljivejša za Slovence.

Slovinci so bili prepričani in so po istem prepričanju tudi javno sodili in se pritoževali, da itali-

janska stranka jih nadleguje s krivico na vsako stran; ali naš narod nema prijateljev, kateri bi mu bili vsaj verovali. Tako pa je prišla neutralna moč na vrsto, ki je a priori brez vedenja ali spodbujanja od slovenske strani potrdila, o čemer je bil slovenski narod sam prepričan, in tako bo odslej ves svet vedel, da slovenski narod na Goriškem je hodil mirno in vedno postavna pota, a njegovo postavno gibanje je hotela in hoče italijanska stranka zatreti. Ta razzodba je razzglašena po c. kr. varubih postave in tedaj neoporečna; mi jo zapišemo v knjigo našega razvoja z neizbrisljivimi črkami potomcem, kakor najprej sebi v pouk.

Ako kljubu tem dokazom Italijani stvari tako preobračajo, kakor da bi bili Slovenci njih narodnost dražili, jih odslej kot lažnike in obrekovalce zavrremo z dokumenti, katere so nam neutralne sile, zaščitniki javnega reda v roke prostovoljno izročili. Sicer pa pozivljemo iste Italijane, naj nam dokažejo samo jeden čin, da mi proti njim izzivalno postopamo in naj nas tirajo pred c. kr. pravico; drugače ostanejo nedosledni, ko nam itak nikjer ne prizanašajo in moramo, dokler nas ne denejo na zatožno klop, njih očitanje pred vsem svetom kot obrekovanje z vso odločnostjo zavračati.

Gledé na Goriško slavnost in vsled nje izviraajočo javno obsodbo hujskanja od italijanske strani, se nam zdi vedenje c. kr. politične oblasti jako čudno in nerazumljivo. Kakor smo varubom pravice po sodnijski obravnavi iz navedenih uzrokov hvaležni, jednako neumevno nam je, kako more c. kr. okrajno glavarstvo Goriško sodniji za obravnavo poročati, da je moralo prvotni, že dovoljeni slavnostni program skržiti vsled tega, ker se je takrat italijanski del Goriškega mesta vznemiril. Mi smo po izjavah iste politične oblasti uverjeni, da je to vedela že takrat, od kod vznemirjenje prihaja, in če je to vedela, zakaj ni jednako poročala v Trst, kjer so Italijani po Goriškem županu vse dosegli, kar so s hujskanjem najprej po českih, potem celo v mestnem starešinstvu Goriškem zahtevali.

Tako postopanje, ki se je nadaljevalo tudi pri drugi prošnji za slavnost, se nikakor ne ujema z javno obtožbo državnega pravdnika, da so Italijani

LISTEK.

Rodbinska sreča.

(Roman grofa L. N. Tolstega, poslovenil I. P.)

Prvi del.

V.

(Dalje.)

— Da, saj je res to pomenjkovanje bilo slabo. Po vseh mojih goljufljivih upih in zmotah v življenji prišel sem bil na deželo, in trdno sem bil sklenil, da je ljubezen zame končana, da ostane meni samo spolnovati dolžnosti starosti, na to pa dolgo niti mislil nesem, kako je to čuvstvo, koje čutim k vam in kam more privesti. Upal sem in nesem upal, zdaj se mi je zdelo, da le koketirate z menoj, sedaj se mi je zopet zdelo, da res ljubite, in sam nesem vedel, kaj hočem storiti. Po tistem večeru pa, ko smo hodili po vrtu, sem bil ves zbezan, moja sedanja sreča zdela se mi je preveč velika in nemogoča. Kaj bi bilo, ko bi si dovolil upati, ali bi ne bilo zastoj? To se ve, da sem mislil samo o sebi; kajti jaz sem grd sebičnež.

Umolknil je in gledal me.

— Sicer pa tudi ni vse neumnost, kar sem govoril tedaj. Mogel in moral sem se bati. Jaz od vas tako veliko vzamem, pa tako malo dam. Vi ste še dete, vi ste še rožica, ki se bode še razzcvetala, vi ljubite prvi pot, a jaz . . .

— Da povejte mi resnico, rekla sem hitro, pa pri tej priči sem se začela bati njegovega odgovora. — Ne, ni treba, pristavila sem.

— Ali sem že kdaj ljubil poprej? kaj ne? rekel je, uganivši takoj mojo misel. — To vam lahko povem. Ne, nesem še ljubil. Nikoli nesem čutil nič podobnega temu čuvstvu . . . pa kakor bi mu bila pri tej priči neka britka misel šinila v glavo. — Ne, a tu mi treba vašega srca, da bi imel pravico ljubiti vas. — Mari ni trebalo poprej dobro premisliti, predno sem rekel, da ljubim vas? Kaj jaz vam dam? Ljubezen — to je res.

— Ali je to kaj malega? rekla sem in pogledala ga v oči.

— Kaj malega, za vas kaj malega, nadaljeval je. — Vi ste krasni in mladi! Pogostem ne spim po noči in mislim, kako bova živela vkupe.

Mnogo sem že preživel na svetu in zdi se mi, da sem še le našel, kar je treba za srečo. Tiho, mirno življenje v samoti na deželi z možnostjo de-

lati dobro ljudem, katerim je lahko delati dobro, ker dobrot neso vajeni, potem delo, delo, katero kakor se vidi, prinaša koristi, knjige, godba, ljubezen, k bližnjemu človeku, to je vsa sreča, o čem višjem nikdar nesem sanjal. In po vrhu vsega tega, taka družica, kakor ste vi, morda celo rodbina, in vse, kar si le more želeti človek.

— Res je to, rekla sem.

— Da za me, ki nesem več mlad, a ne za vas, nadaljeval je. — Vi še neste živeli, vi boste morde že drugod hoteli iskati sreče in jo morda tudi najdete. Vam se zdi, da je to sreča, ker me ljubite.

— Ne, jaz sem vedno želela tiho rodbinsko življenje, rekla sem. — In vi govorite ravno to, kar sem sama mislila.

Nasmehnil se je.

— To se vam samo zdi, draga moja. Pa kaj je to za vas. Lepi in mladi ste, ponovil je.

— In jaz sem se razzrdila, ker mi ni hotel verjeti: in govoril, kakor bi mi bil očital mojo lepoto in mladost.

— Zakaj me vi tedaj ljubite? rekla sem jezno: — zaradi moje mladosti ali zaradi mene same.

